

Sygn. akt **XVI GC 825/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XVI Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Cezary Skwara

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Rozen

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. K.**

przeciwko **Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.**

o odszkodowanie

I. Powództwo oddała.

II. Kosztami postępowania w sprawie w całości obciąża powódkę, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

SSO Cezary Skwara

Sygn. akt: **XVI GC 825/13**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 marca 2016 roku

Pozwem z dnia 1 sierpnia 2013 r. (ostatecznie sprecyzowanym w dniu 7 stycznia 2014 r.) powódka A. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwoty 219 438,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, w tym:

- kwoty 130 580,00 zł tytułem ograniczenia sposobu korzystania i zmniejszenia wartości nieruchomości powódki położonej w W. przy ul. (...), obręb (...) działka ewidencyjna (...), nr księgi wieczystej (...) w związku z objęciem wskazanej nieruchomości obszarem ograniczonego użytkowania utworzonego dla lotniska im. F. C. w W.;
- kwoty 88 858,82 zł tytułem równowartości nakładów, niezbędnych w celu zapewnienia właściwego klimatu akustycznego budynku mieszkalnego posadowionego na w/w nieruchomości powódki, w związku z objęciem nieruchomości obszarem ograniczonego użytkowania.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego, albowiem nie została wykazana żadna z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. Pozwany wskazał, iż strona powodowa w żaden sposób nie wykazała wartości szkody ani adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem wywołującym szkodę a powstaniem tej szkody. Ponadto nie wykazała także braku klimatu akustycznego na w/w nieruchomości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. K. jest właścicielem nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...), obręb (...) dla której Sąd Rejonowy dla (...) w W. VII Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...). Powódka przedmiotową nieruchomość nabyła przed dniem 3 sierpnia 2011 roku.

/okoliczności bezsporne, ponadto: odpis z księgi wieczystej (k. 5-7), dokument (k. 8-9)/

Wraz z wejściem w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r., zmienionej uchwałą nr 153/11 z dnia 24 października 2011 r. o utworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (dalej także (...)), nieruchomość powódki znalazła się w całości w strefie ograniczonego użytkowania, poza strefą Z1 i Z2.

/okoliczność bezsporna/

Powódka roszczenia wynikające z faktu objęcia jej nieruchomości strefą ograniczonego użytkowania zgłosiła pozwanemu w niniejszym pozwie. Pozwany pozew ten wraz z odpisem i załącznikami otrzymał w dniu 07 sierpnia 2013 r.

/okoliczność bezsporna, potwierdzenie doręczenia odpisu pozwu z załącznikami (k. 18), oświadczenie powoda złożone na rozprawie w dniu 23 marca 2016 r. (00:25:31), (k. 452)/

Powyższy stan faktyczny był bezsporny między stronami, dodatkowo potwierdzają go ww. dowody z dokumentów, które w ocenie Sądu należy uznać za wiarygodne jako jednoznaczne i niekwestionowane przez strony postępowania. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z kolei złożona do akt sprawy opinia biegłego sądowego oraz opinia uzupełniająca i wyjaśnienia biegłego na rozprawie w dniu 02 lipca 2015 r. i następnie w dniu 23 marca 2016 r. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Ponadto biegły zarówno w pierwszej opinii jak i opinii uzupełniającej nie sprostął wymaganiom Sądu albowiem nie udzielił prawidłowo odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania dotyczące ustalenia ewentualnego zmiany wartości rynkowej nieruchomości powódki A. K. przed dniem wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. numer 76/11 oraz dokonał błędnego wyliczenia, dotyczącego określenia wartości nieruchomości powódki, tak jakby nie była ona objęta ograniczeniami z obszaru (...).

Sąd oddalił wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ds. wyceny nieruchomości albowiem materiał dowodowy był wystarczający do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. W szczególności przeprowadzenie zawnioskowanych dowodów byłoby niecelowe z uwagi na uznanie, iż roszczenie zgłoszone w pozwie nie może zostać uwzględnione z uwagi na upływ terminu zawitego do zgłoszenia roszczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo o odszkodowanie jako bezzasadne należało oddalić.

Wskazać należy, iż jako podstawę prawną dochodzonego przez powódkę roszczenia o odszkodowanie za utratę wartości nieruchomości uznać należy art. 129 ust. 1 - 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz.U.2013.1232) (dalej p.o.ś), zgodnie z którym, jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części (ust. 1). W związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości (ust. 2). Roszczenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, przysługuje również użytkownikowi wieczystemu nieruchomości, a roszczenie, o którym mowa w ust. 2, także osobie, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości. (ust. 3). Z roszczeniem, o którym mowa w ust. 1-3, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości (ust. 4).

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż powódka w sposób należyty wykazała swoją legitymację do dochodzenia roszczenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania. W szczególności z przedłożonego przez powódkę odpisu z księgi wieczystej wynika, że powódka była w dniu 03 sierpnia 2011 roku i w dalszym ciągu jest właścicielem nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...), obręb (...) dla której Sąd Rejonowy dla (...) w W. VII Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...). Tym samym przysługuje jej legitymacja czynna do żądania przedmiotowego odszkodowania z tytułu spadku wartości wymienionego lokalu.

Z kolei legitymacja bierna pozwanego wynika z art. 136 ust. 2 p.o.ś, według którego obowiązany do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości jest ten, którego działalność spowodowała wprowadzenie ograniczeń w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania. Z § 1 uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (M..2011, Nr 128, poz. 4086) wynika natomiast, że obszar ograniczonego użytkowania został utworzony dla (...) im. (...) w W., którego zarządcą jest Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W..

W dalszej kolejności należy wskazać, iż przedmiotowe roszczenie o odszkodowanie podlega poważnym ograniczeniom, w szczególności zaś na mocy art. 129 ust. 4 p.o.ś. można wystąpić z nim w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. W związku z powyższym należało rozważyć, czy powódka wystąpiła z roszczeniem przeciwko pozwanemu w 2- letnim terminie wynikającym z art. 129 ust. 4 p.o.ś.

Termin do zgłoszenia roszczeń, o których mowa w art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska, jest terminem zawitym, co oznacza, iż jego niedochowanie powoduje wygaśnięcie roszczenia, a fakt upływu tego terminu sąd ma obowiązek wziąć pod uwagę z urzędu.

Podnieść należy, iż okolicznością bezsporną w niniejszym postępowaniu było, iż nieruchomość gruntowa powódki została objęta strefą ograniczonego użytkowania na mocy uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Mając na uwadze treść art. 129 ust. 4 p.o.ś., dwuletni termin, w którym powódka mogła wystąpić do pozwanego z roszczeniem wynikającym z art. 129 ust. 1-3 tej ustawy, należy liczyć od dnia wejścia w życie ww. uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) tj. od dnia 4 sierpnia 2011 r. W związku z powyższym termin na zgłoszenie dochodzonego pozwem roszczenia upłynął w dniu 4 sierpnia 2013 r. Tymczasem mając na uwadze dowody zgromadzone w sprawie należy uznać, że powódka zgłosiła pozwanemu swoje roszczenie dopiero w dniu 7 listopada 2013 r. – w dniu, w którym strona pozwana otrzymała odpis pozwu zawierający roszczenie powódki, a więc po upływie terminu zawitego.

W omawianym w zakresie wskazać należy, iż jak wynika ze zgromadzonych dowodów, a przede wszystkim z oświadczenia powódki złożonego na rozprawie w dniu 23 marca 2016 r. (00:25:31, k. 452) powódka po raz pierwszy wystąpiła z roszczeniem o odszkodowanie w drodze przedmiotowego powództwa. Przed wniesieniem pozwu powódka nie występowała bowiem do pozwanego z roszczeniem o zapłatę odszkodowania z tytułu spadku wartości nieruchomości w związku z utworzeniem strefy ograniczonego użytkowania oraz tytułem rewitalizacji akustycznej budynku położonego na w/w nieruchomości.

W przypadku gdy podmiot decyduje się na zgłoszenie roszczenia po raz pierwszy na drodze sądowej, datą zgłoszenia takiego roszczenia nie jest data wpływu do sądu pozwu zawierającego to roszczenie, ale faktyczna data, w której pozwany dowiedział się o zgłoszonym roszczeniu tj. najczęściej data doręczenia odpisu pozwu. W przepisie art. 129 ust. 4 p.o.ś. chodzi bowiem o to, aby przed upływem terminu roszczenie zostało zgłoszone samemu obowiązanemu do zaspokojenia roszczenia, niewystarczające jest zatem aby przed upływem terminu powód wystąpił z pozwem o wymienione roszczenie, w chwili bowiem wniesienia pozwu pozwany nie ma jeszcze wiedzy o zgłaszanym roszczeniu, jego rodzaju i rozmiarze. Jak wskazano w wyroku SN z dnia 2 października 2015 r. (sygn. II CSK 720/14) oświadczenie skierowane do obowiązanego, którego treścią jest roszczenie o zapłatę odszkodowania, musi przed upływem terminu wskazanego w art. 129 ust. 4 p.o.ś. dojść do obowiązanego w taki sposób, aby mógł się z nimi zapoznać (art. 61 k.c.). W razie zaś gdy nośnikiem oświadczenia jest pozw lub inne pismo procesowe, dla dochowania termu, o którym mowa

w art. 129 ust. 4 p.o.ś. konieczne jest, aby przed jego upływem pozew lub to pismo zostały doręczone pozwanemu, nie wystarcza zaś to, że przed jego upływem powództwo zostanie wytoczone lub pismo zostanie wniesione do sądu.

Wobec powyższego zatem skoro roszczenie o odszkodowanie zostało zgłoszone przez powódkę po raz pierwszy w pozwie, to datą zgłoszenia pozwanemu tego roszczenia jest data doręczenia mu odpisu pozwu, tj. 7 listopada 2013 r. (k. 18). W tym bowiem dniu pozwany dowiedział się o przedmiotowym roszczeniu i jego wysokości, zatem dopiero w tym zatem dniu roszczenie to zostało pozwanemu zgłoszone. Mając na względzie zatem, iż z roszczeniami związanymi z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania na mocy uchwały nr 76/11 należało wystąpić do dnia 4 sierpnia 2013 r., przedmiotowe roszczenie o odszkodowanie zostało zgłoszone po upływie terminu zawitego i jako takie nie może zostać uwzględnione.

Mając powyższe na uwadze, z uwagi na upływ terminu zawitego do zgłoszenia roszczenia dochodzonego w pozwie, orzeczono jak w pkt. I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i art. 108 kpc. W myśl art. 98 kpc. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, zaś art. 108 kpc stanowi, iż Sąd może jednak rozstrzygnąć jedynie o zasadach poniesienia przez strony kosztów procesu, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.